

Styrke for, at det ikke siges i denne Adresse, at Forsatningsudkastet opfylder den i forrige Aar indgivne Adresses Fordringer, har anført, at der er brugt Udtrykket „forsaa vidt,“ saa er der strax efter nævnt, i hvilke Dele Adressen er opfyldt, og jeg troer at have oplyst, at jeg ikke kan anerkende, at Forsatningsudkastet har opfyldt disse Betingelser. Naar den ærede Rigsdagsmand dernæst anførte, at det heller ikke var sagt i Adressen, at den Deel af Repræsentationen, der blev valgt ved den høie Censur igjennem directe Valg, var noget „folkevalgt“ Element, saa staaer dette jo dog ligefrem i Adressen. Der staaer nemlig deri: „at Forøggelsen af det folkevalgte Element skal udgaae fra en ringe Deel af de nuværende Valgere, nemlig fra o. s. v.;" det forekommer mig altsaa at være klart, at man henregner de directe Valg til det folkevalgte Element, hvilket efter min Mening er saa langt fra at være rigtigt, at jeg paa ingen Maade kan tiltræde en saadan Udtalelse. Naar den ærede Rigsdagsmand dernæst meente, at jeg endnu kunde være i nogen Varme fra Forhandlingerne igaar, saa skal jeg gøre opmærksom paa, at jeg ikke er i nogen stærkere Varme, end den største Deel af Thingets Medlemmer vistnok er og maa være, og at jeg, saagodt som nogen Anden, veed, naar en Sag er afgjort, at finde mig i den og bøje mig under den; den Varme, der fremdeles kan blive tilbage hos mig, er ingeniunde af en saadan Natur, at jeg ikke skulde kunne være fuldkommen Herre over mine Ord. Men naar han meente, at jeg dog maatte nære noget Haab om, at Fremtiden vilde raade Bod paa de største Mangler i Fællesforsatningen, saa skal jeg gjøre opmærksom paa, at der i Adressen er udtalt Haab om, at det vil skee om ikke alt for lang Tid, og at det er min fulde Overbeviisning, at der vil hengaae en meget lang Tid, inden et saadant Haab vil blive opfyldt; jeg kan altsaa ei heller paa nogen Maade tiltræde dette Punkt. Naar der endelig er yttret Tilid til, at Ss. Majestæt vil lade forberede Udvildelse og Forbedring af Forsatningen, saa

kan dette jo vel være muligt, men at det vil skee „inden meget lang Tid,“ har jeg heller ikke noget Haab om. Jeg kan saaledes aldeles ikke tiltræde Udtalelser, der stride saa ganske imod min Opfatning af samtlige Forhold, at det vilde være en Selvmodstgelse, om jeg gjorde det.

S. M. Petersen: Da jeg ogsaa hører til dem, der ikke kunne tiltræde denne Adresse, skal jeg i al Korthed sige min Grund derfor. Vi ere vistnok, og det skulde gjøre mig ondt, hvis der i denne Henseende var Undtagelser, enige i at erkende de store Goder, Friheder og Ligheder, som ere os hjemlede ved den endnu gjældende Grundlov; men det forekommer mig dog at være en ganske besynderlig Manoeuvre, naar man den ene Dag her i Thinget, saaledes staaer det idetmindste for mig, til en vis Grad opgiver det Grundlag, hvorpaa vi staae, og den anden Dag nærmer sig Majestæten med en Adresse, hvori der udtales Dnsfer om at faae nogle af disse bortgivne Rettigheder tilbage (Monrad: Nei!). Jeg hører, at det ærede Medlem siger Nei, men jeg siger Jo, og jeg vil overlade ham at sige Nei, naar han faaer Ordet; for mig staaer det nu saaledes, som jeg har udtalt. Man siger jo rigtig nok, at vi have befundet os under et Tryk, og at der har været de og de Hensyn at tage, som have gjort, at disse Rettigheder ere bortgivne; men jeg vil i den Henseende tillade mig at minde om, at et af de ærede Medlemmer, som har været saa ivrig i at forsvare denne Sag, ved en lignende Leilighed med stor Styrke har udtalt, at vi paa ingen Maade skulde være bange for Spøggelser; jeg for mit Vedkommende har ikke kunnet see dette Virkelige, som skulde have bevæget os til tildeels at opgive det Grundlag, hvorpaa vi hidtil have staaet. Det synes mig, som sagt, at være en ganske besynderlig Maade at paafjønne de Goder paa, der ligge i vor Grundlov, ved den ene Dag at opgive en væsentlig Deel deraf, og næsten i samme Mandedræt nærme sig Monarchen og udtale Dnsfer om at faae dem tilbage.